

De l'estudi a la feina

Pocs investigadors s'havien fixat en el peix classificat taxonòmicament com a *Molva molva*. Cristina Miret ho va fer, aconsellada pel seu professor, Josep Lloret. Explica el desinterès respecte a aquesta espècie pel fet que avui té un escàs valor comercial. Cristina, formant equip amb Laura Vera, n'ha estudiat les característiques i n'ha fet un treball que la Societat Catalana de Biologia ha premiat amb un accèssit. Descriu la feina duta a terme amb ganes, il·lusionada: «En faig una valoració final molt bona. Les hores d'esforç i dedicació han valgut la pena, perquè hem obtingut resultats innovadors i molt interessants. El premi ens ha demostrat que tot esforç té la seva recompensa».

Cristina és una estudiant que ha sabut aprofitar les oportunitats que ha trobat pel camí. Va arribar a la UdG malgrat que no era la primera opció que havia triat, però això no la va fer recular. El premi al treball de recerca només és una part de la seva experiència a la Universitat. També es va embarcar en un Erasmus, i mai tan ben dit, perquè va demanar fer l'estada a les illes Açores, una experiència que considera inoblidable. Explica que va escollir el lloc perquè esperava que la insularitat li ensenyés una altra manera de viure, «en un lloc nou, amb gent nova». Un cop allà, les coses potser no van ser tal com se les esperava, perquè la manca de pressupost del grup de recerca amb el qual anava a col·laborar no va permetre dur la investigació tan endavant com hauria volgut. Malgrat tot, va apren-

dre molt, perquè els habitants de les Açores «semblen haver estudiat tots ells biologia o ciències ambientals, perquè tenen un grau de consciència molt elevat sobre la importància del medi ambient».

Quan va tornar de les Açores, i un cop acabada la carrera, va prendre la decisió de buscar feina. Va començar a enviar currículums a tot arreu, al país i a l'estranger, perquè «no m'agrada tancar-me portes i les fronteres no m'espanten». De tota manera, ben aviat va descobrir que la inserció en els sectors professionals que es relacionaven amb l'àmbit de coneixement en què s'havia especialitzat resultava difícil. Allà on es presentava li exigien anys d'experiència prèvia i haver participat «en un infinit nombre de projectes i moltíssims cursos de formació». Com que acabava de llicenciar-se no podia complir amb els requisits que li demanaven i, com que va creure que no tenia cap oportunitat, «vaig provar sort a l'hostaleria, i al cap de pocs dies vaig començar a treballar de cambrera en un restaurant a l'Escala». Els currículums enviats, però, no es van perdre tots, com ella pensava, perquè des del port de Tarragona la van cridar per a una entrevista. «Segurament de tots els candidats no era la millor, però de vegades la motivació, la il·lusió, l'empenta i la formació poden més que l'experiència». Avui, la Cristina treballa al port de Tarragona com a tècnica de medi ambient, i hi desenvolupa una part del sistema ambiental amb la intenció que el port obtingui la certificació ISO 14001.

La UdG i la motivació dels estudiants

Josep Lloret, professor al Departament de Ciències Ambientals de la UdG, defensa el paper que una universitat petita i pròxima com la UdG pot tenir en la motivació dels estudiants, la qual cosa transcendeix el marc universitari i es projecta en el seu futur professional. Considera que «sempre hi haurà oportunitats laborals per als estudiants que es dediquen amb il·lusió a la feina, com ho ha fet la Cristina».